

Κρήτη, π' ἀνάθρεψες θεοὺς μὲ τῇ δικῇ σου βρωσί, δὲν ἔναι κρεῖμα τὰ θεῖα τ' ἄγρια νὰ σὲ τρώσι;
Κρήτ. β) "Ο,τι τρώγεται μετὰ τοῦ ἄρτου, ὄψον, προσφάγιον Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Κύθηρ.—Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ.: Πολὺ πολὺ τὸ ψωμί καὶ λίγη λίγη τῇ βρωσί Κρήτ. Τρώνε ψωμί μὲ τῇ βρωσί Κύθηρ. 2) Δύναμις, ζωτικότης Εὐβ. (Ἄκρ. Κουρ. Μετόχ. Στρούπον. κ.ά.) Πελοπν. (Καρδαμ. Κίτ. Μάν. Ξηροχώρ.): Ἐνταὶ ζαβὴ χρονιά καὶ δὲν ἔχουνε φρεῶς τὰ κλαριά (ζαβή=δύσκολος, ἄφορος, κλαριά=δένδρα) Μετόχ. Ἐνταὶ ἄκαιρα τὰ φροῦτα καὶ δὲν ἔχουνε φρεῶς αὐτόθι. Χάθηκ' ἡ φρεῶς σου, δὲν ἔχεις κἀνὰ χάρ' ἄλλον σου Στρούπον. Τὸ γάλα τοῦ ἔδωκε βρωσί Καρδαμ. Τὸ φαεὶ δὲν ἔχει φρεῶσι Κίτ. 3) Τὸ μαγειρικὸν ἄλας Κύθηρ.

βρωσιὰ ἡ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωσί.

Φαγητόν: Δὲν ἔχομε σταλὰ βρωσιὰ.

βρωτίδα ἡ, Θράκ. βρωτίδα Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. βωτρίδα Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύπρ.—Λεξ. Λάουνδ. Μπριγκ. φ'τρίδα Μακεδ. (Βελβ.) βιπρίδα Θράκ. (Σηλυβρ.) βρώτιδα Λεξ. Δημητρ. βώτρίδα Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Σαρεκκλ. Σκοπ. Φανάρ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Ἄρν. Καστορ. Καταφύγ. Σέρρ. Σισάν. Χαλκιδ.) Σίφν. κ. ἄ.—Λεξ. Γαζ. (λ. σῆς) Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 438. βώτιδα Σαμοθρ. γώτρίδα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Πιθανῶς ἐξ ἀρχ. οὐσ. *βρωτίς, δι' ὃ πβ. τὰ συνών. βρωτήρ καὶ τριχοβρώς.

Τὸ ἔντομον βρωμοῦσα Β 3 γ, ὃ ἰδ. Ἡ βώτρίδα ἔφαγε τὴ γούνα μ' Σαρεκκλ. Τὰ τρύπ'σε - γ - ἡ βώτρίδα τὰ ροῦχα Σκοπ. Τὰ ροῦχα μου τὰ 'φας ἡ βώτρίδα Σίφν. Κυπαρισσένια σεντούκια ποῦ νὰ μὴν τὰ πιάν' ἡ βώτρίδα Σαρεκκλ. "Ολα παλαιά, παμπάλαια, ποῦ τὰ 'φας ἡ σκόνι καὶ ἡ βώτρίδα Σκοπ. Τὰ καρδοφ'λλα τὰ κρύβουν 'ς τὸν σιδούρ' γὰ τσοὶ δουτ'κοὶ κὶ τσοὶ βώτρίδεις Κομοτ. [**]

βρωτιδοφάγωμα τό, ἀμάρτ. βωτριδοφάγωμα Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωτίδα καὶ φάγωμα.

Φάγωμα ὑφάσματος ὑπὸ τοῦ σκόρου. Συνών. σκοροφάγωμα.

βρωτιδοφαγώμενος ἐπίθ. ἀμάρτ. βωτριδοφαγώμενος Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. βωτριδοφαγώμενους Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωτίδα καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

1) Ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ σκόρου, ἐπὶ ὑφάσματος ἐνθ' ἄν. Συνών. σαρακοφαγώμενος, σκοροφαγώμενος. 2) Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῶν ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίας Θράκ. (Σαρεκκλ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογδάρις 1 καὶ βρασέας.

βύζα ἡ, Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ.) βουζζος ὁ, Εὐβ. (Κουρ.) Τὸ μεταγν. οὐσ. βύζα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 203 καὶ Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1941) 17.

Τὸ πτηνὸν βύας ὁ μέγιστος (bubo maximus) τῆς τάξεως τῶν γαμψονύχων. Συνών. μποῦφος. [**]

βύζα ἡ, Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βυζί.

Μέγας μαστὸς ἐνθ' ἄν.: Κόβγει τσοὶ βύζες τση ποῦ ἦτανε μεγάλες, γιὰτὶ ἦτανε δρακόντισσα (ἐκ παραμυθ.) Θήρ.

βυζαδέρφι τό, Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βυζί καὶ ἀδέρφι.

Ὁ θεωρούμενος ὡς ἀδελφὸς πρὸς τινα ὡς θηλάσας ἐκ τοῦ ἰδίου μαστοῦ (οὔτοι θεωροῦνται ὡς πραγματικοὶ συγγενεῖς, ὅταν δὲ συμβῇ νὰ εἶναι ἄρρεν πρὸς θῆλυ, ἀπαγορεύεται ὁ γάμος τῶν).

βυzaίνω, βυζάνω ἄνδρ. Ἡπ. (Κόνιτς. Χιμάρ.) Θράκ. (Καλόδ.) Καλαβρ. Καπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. β'ζάνου Θράκ. Λέσβ. κ. ἄ. βυζάν-νω Ἀπουλ. Ἰκαρ. Κύπρ. Ρόδ. βυζ-ζάνω Χίος (Καρδάμ.) βυζάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) βυζ-ζάν-νω Κάρπ. 'υζ-ζάν-νω Κάρπ. βυτζάνω Ἀστυπ. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Σύμ. βυτζάν-νω Ἀπουλ. Καλαβρ. βουζάνω Θράκ. βυζαίνω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καπ. β'ζαίνω Στερελλ. (Δεσφ.) β'ζαίνου βόρ. ἰδιώμ. βυζαίνω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Πάνιτς.) βυγαίνω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βυζῶ Ἀπουλ. μυζοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) μυζ-ζαίνω Ἰκαρ. μυζάνω Καπ. (Φερτ.) μουντοῦ Τσακων. Μετοχ. βυζαίνουμενος Πελοπν. (Λακων.) βυζαίνάμενος Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν.) βυζοῦμενος Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Γορτυν.) βυζ-ζαμένος Καλαβρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. βυζάνω, παρ' ὃ καὶ βυζάω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. μυζάω δι' ἀνομοιωτικὴν τροπὴν τοῦ μ εἰς β. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,87 ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 188, ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 15 κέξ. καὶ ἐν Glotta 15 (1927) 144 κέξ. Ὁ τύπος βυζάνω ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐβύζασα ἡ ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου *μυζάνω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχαίου μυζάω διὰ τὸν ἀόρ. ἐμύζησα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 15. Διὰ τὸν τύπον βυzaίνω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,296.

Α) Κυριολ. 1) Ἀπομυζῶ, ροφῶ τὸν χυμὸν πρᾶγματός τινος πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σταυρ.) Τσακων.: Ἡ ἀβδέλλα βυzaίνει. Ἡ μέλισσα βυzaίνει τὸ λουλούδι πολλαχ. Τὸ τοιμπούρι τοῦ μυζᾶ τὸ αἷμα Κίτ. Ὁ ψύλλον βυζάν' τ' ἀνθρωπί' τὸ αἷμαν Σταυρ. Ἐγὼ μουντοῦ τὸ ὅσ ἀπὸ τὸ κόλλημα (ἀπομυζᾷ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ μαντήλι) Τσακων. 2) Θηλάζω α) Ἐπὶ βρέφους ἡ θηλαστικοῦ ζώου, ροφῶ γάλα ἀπὸ τὸν μητρικὸν μαστὸν κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ παιδί βυzaίνει τὴ μάννα του ἡ ἀπλῶς βυzaίνει. Βυzaίνει τὸ ἀρνάκι - τὸ γαττάκι - τὸ κατοικάκι κττ. κοιν. || Φρ. Βυzaίνει τὸ δάχτυλό του (φέρεται ὡς νήπιον, ἀνοηταίνει) πολλαχ. Βυzaίνει γάλα ἀκόμη (ἐπὶ τοῦ ἐντρυφῶντος εἰς τὴν πατρικὴν περιουσίαν) Ἡπ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ τ' ἀρνὶ βυzaίνει ἀπὸ δύο μαννάδες (ὃ εὐπροσῆγορος εὐκόλως πείθων τοὺς ἄλλους πολλὰ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 320-323) πολλαχ. Ἡ γλυκεῖα γλῶσσα βυzaίνει ἐβδομηνταδυὸ βυζὰ (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Μετοχ. βυζοῦμενος, ὃ θηλάζων Πελοπν. (Γορτυν.): Γάλα ἀπὸ φρεσκογεννημένη γυναῖκα, ποῦ νὰ 'χη βυζοῦμενο ἀρσενικό. β) Ἐπὶ μητρὸς παρέχω τὸν μαστὸν εἰς τὸ βρέφος πρὸς θηλασμὸν κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἡ μάννα βυzaίνει τὸ παιδί της. Ἡ ἀγελάδα βυzaίνει τὸ μοσκάρι της κοιν. || Ἀσμ.

Φλεβάρι, φλέες ἄν-νοιξε τοῖς ρῶγες τῷ βυζῶ μου γιὰ νὰ βυζάσω τὸ παιδὶν τσαὶ νὰ τὸ μεγαλώσω

(φλέες=φλέβες) Μεγίστ.

